

ლაშა ჩხარტიშვილი

თანამედროვე ქართული დრამატურგია – ზოგადი ანალიზი და პრობლემები

თანამედროვე ქართული თეატრის პრობლემებზე საუბრისას პროფესიულ წრეებში, უპირველეს ყოვლისა, თანამედროვე ქართული დრამატურგიის არარსებობას ასახელებენ. ხარისხიანი, გამართული და მხატვრული თვალსაზრისით გამორჩეული ახალი ქართული პიესების მწირი რაოდენობა ვერ ახდენს სერიოზულ გავლენას ქართული თეატრის რეპერტუარზე. პროცესი არ არის თანმიმდევრული და სისტემური. ქართველ დრამატურგთა წარმატებას კი ეროვნულ თუ საერთაშორისო ბაზარზე ფრაგმენტული ხასიათი აქვს.

თანამედროვე ქართული თეატრის კვლევის ცენტრის მიერ განხორციელებულმა ბოლო წლების კვლევებმა აჩვენა, რომ ყველაზე მეტი ინტენსივობით (უცხოურ და ქართულ კლასიკასთან და თანამედროვე უცხოურ დრამატურგიასთან შედარებით) მაინც თანამედროვე ქართველი ავტორების პიესების და ინსცენირებების სცენური ინტერპრეტაციები ხორციელდება. წლის განმავლობაში საქართველოს 50-მდე თეატრში საშუალოდ 160-230 ახალი სპექტაკლი იდგმება. მათგან, 50-56% არის თანამედროვე ქართული დრამატურგიის მიხედვით.

ქართული დრამატურგიაც ერთგვარ გარდამავალ პროცესშია, როცა ძველი თემები და ფორმები ჭირვეულად ეთხოვება თანამედროვე ეპოქას და მას ანაცვლებს ჩვილი, ახალი ეპოქის ქართული დრამატურგია. ახლოგაზრდა ავტორებმა, რომლებიც თეატრისთვის წერდნენ ტექსტებს რამდენიმე ტრინინგ კურსიც გაირა, რომელსაც ბრიტანეთის საბჭო საქართველოში ახორციელებდა. ამ გლობალურმა პროექტმა (რომელიც სწავლების გარდა სხვა მიმართულებებსაც მოიცავდა) მნიშვნელოვანი ასახვა ჰპოვა არა მხოლოდ ქართული დრამატურგიის პოპულარიზაციაზე უცხოეთში (ლონდონში, Royal Court ში ლაშა ბუღაძის ტექსტის „პრეზიდენტი სტუმრად მოვიდა“ თეატრალიზებული კითხვა მოეწყო), არამედ შეცვალა ავტორების ხედვა თანამედროვე დრამატურგიის პრინციპებზე, გააცნო სხვა ქვეყნებში მოღვაწე ავტორები და მოხდა მათი გამოცდილებათა გაზიარებაც.

თანამედროვე ქართული დრამატურგია ზრდის, ჩამოყალიბების და დახვეწის პროცესშია. დრამატურგიაში მუშაობისთვის ავტორთათვის ხორციელდება სამოტივაციო აქტივობები. მაგალითად, ათეული წელია მიხეილ თუმანიშვილის ხელოვნების განვითარების ფონდი, კულტურის სამინისტროს, ხანაც დედაქალაქის მერიის ფინანსური ხელშეწყობით, აწყობს კონკურსს „ახალი ქართული პიესა“. კონკურსში საშუალოდ 30-50-მდე ავტორი მონაწილეობს, მათ შორის, ბევრი გამოუცდელი და დებიუტანტი, რომელიც გარკვეულ წარმატებებსაც აღწევს. დრამატურგიის წახალისებისთვის და ახალი ეპოქის დრამატურგების ჩამოყალიბებისთვის მნიშვნელოვან ნაბიჯებს დგამს „თემურ ჩხეიძის სახელოსნო“, რომელიც 2014 წელს დაარსდა სამეფო უბნის თეატრის ბაზაზე. აღნიშნული სახელოსნო ახლოგაზრდა რეჟისორებთან ერთად, პრაქტიკოს დრამატურგებსაც

ამზადებს. უკვე საინტერესო შედეგებით წარსდგა მაყურებლის წინაშე სახელოსნოს პირველი კურსდამთავრებულები. მათი პიესების უმრავლესობა უკვე დაიდგა ამავე სახელოსნოში და სხვა თეატრების სცენებზე. დრამატურგიის წასახალისებლად ცალკე ნომინაციით ჯილდოვდება საუკეთესო პიესის ავტორი საქართველოში პრესტიჟულ სათეატრო პრემიაზე „დურუჯი“, საქართველოს თეატრალური საზოგადოების ყოველწლიურ კონკურსზე „სეზონის საუკეთესო ქმნილება“ და ლიტერატურულ პრემიაზე „საბა“, თუმცა ამ უკანასკნელი პრემიის კონკურსის ჟიური არ წყალობს დრამატურგიას და უკვე რამდენიმე წელია არ ავლენს ნომინანტებს შორის გამარჯვებულს. ის ფაქტი, რომ პრემია „საბას“ ჟიური წლებია უარს ამბობს საუკეთესო დრამატურგის გამოვლენაზე, დასაფიქრებელია.

დრამატურგიის განვითარებისთვის სხვადასხვა აქტივობა არასამთავრობო ორგანიზაციების დახმარებით რამდენიმე თეატრმაც განახორციელა. რუსთაველის თეატრმა უკვე ორჯერ, 2014 და 2016 წლებში, გამოაცხადა კონკურსი ახალგაზრდა დრამატურგებისთვის. დაიწერა პიესები, გამოვლინდნენ გამარჯვებულები და რამდენიმე მათგანი დაიდგა კიდეც, თუმცა თეატრის ცხოვრებაში მომდინარე პროცესებზე აღნიშნულ პროექტს რაიმე სახის გავლენა არ მოუხდენია, სპექტაკლებიც არ აღმოჩნდნენ წარმატებული. გაეროს ქალთა ფონდის დახმარებით მარჯანიშვილის თეატრმა განახორციელა პროექტი „ცხრა პიესა ძალადობაზე“ (2015 წ.) და მანამდე „ცხრა პიესა ომზე“ (2010 წ.). კონკურსის დასრულების შემდეგ მოეწყო გამარჯვებულთა დაჯილდოვების ცერემონია და პიესების თეატრალიზებული კითხვაც, თუმცა არც ერთი პიესა სცენაზე არ დადგმულა, მიუხედავად იმისა, რომ კონკურსის პირობა იყო გამარჯვებული პიესის დადგმა. 2016 წელს ახალი საბავშვო პიესისთვის კონკურსი გამოაცხადა თბილისის მოზარდ მაყურებელთა თეატრმაც. კონკურსზე 20-მდე განაცხადი შევიდა, მაგრამ მიუხედავად ამისა, კონკურსი არ შედგა, ვინაიდან სპეციალურმა კომისიამ ვერც ერთი პიესა ვერ შეარჩია.

რამდენიმე წელია ამერიკის საელჩოს მხარდაჭერით იმართება 24 საათიანი სპექტაკლების ფესტივალი. დრამატურგები 24 საათის განმავლობაში ფესტივალის ორგანიზატორების მიერ შერჩეული თემის გარშემო წერენ პიესებს, ტექსტებს, რომელსაც მეორე 24 საათის განმავლობაში დგამენ ფესტივალში მონაწილე რეჟისორები.

დრამატურგიის მხარდასაჭერად და მონოპიესების ჟანრის განსავითარებლად, უკვე მეოთხე წელია სახელოვნებო არასამთავრობო ორგანიზაცია „ARTWAY“-ის ორგანიზებით ხორციელდება მონოპიესების ფესტივალი, რომელმაც ბოლო ორი წელია საერთაშორისო ფესტივალის სტატუსი შეიძინა. ფესტივალი დიდ ინტერესს იწვევს ახალგაზრდა არტისტებში, ვინაიდან სპექტაკლების დიდი ნაწილი იდგმება არატრადიციულ, ალტერნატიულ სივრცეებში. ავტორები თავისუფალი არიან თემის არჩევანში და არ აქვთ არავითარი შეზღუდვა. ფესტივალს ფართოდ აშუქებს პრესა და ტელევიზია, საქართველოს შოთა რუსთაველის თეატრისა და კინოს სახელმწიფო უნივერსიტეტის გამომცემლობა „კენტავრმა“ გამოსცა ფესტივალზე წარმოდგენილი

პიესების კრებულები. მოწოდებების ფესტივალს თავდაპირველად აჭარის ავტონომიური რესპუბლიკის განათლების, კულტურისა და სპორტის სამინისტრო აფინანსებდა. პირველ ორ ფესტივალს სკანდალის გარეშე არ ჩაუვლია, ვინაიდან წარმოდგენილი სპექტაკლები ეხებოდა ტაბუირებულ თემებს. ამის გამო, სამინისტრომ ფესტივალის დაფინანსებაზე უარი თქვა და მისი პატრონაჟობა ბათუმის მუნიციპალიტეტმა აიღო საკუთარ თავზე. არც მოწოდებების ფესტივალზე წარმოდგენილი პიესები დადგმულა რომელიმე სხვა ქართული თეატრის სცენაზე.

ქართული თეატრის სცენებზე თანამედროვე ქართული დრამატურგიის განუხორციელებლობა რამდენიმე ფაქტორით არის განპირობებული:

მცირე რაოდენობით იწერება ტექსტები თეატრისთვის, ან რაც იწერება, მათი დონე არ აკმაყოფილებს რეჟისორთა მოთხოვნებს.

ხშირია შემთხვევა კინოსცენარების გადმოქართულების. რეჟისორთა გარკვეული ნაწილი ცალსახად უარს ამბობს თანამედროვე ქართველ დრამატურგებზე და ისინი კინოსცენარების გასცენიურებით თავად არიან დაკავებული.

შესამჩნევია ტენდენცია, როცა რეჟისორები თანამედროვე დრამატურგთან ერთად გვევლინებიან ტექსტის თანაავტორად. ისინი ერთად მუშაობენ ტექსტზე და მაყურებელს სწორედ ერთობლივ ნამუშევარს წარუდგენენ.

რეჟისორების ნაწილი თავად არიან ტექსტის ავტორები... ისინი ქმნიან საავტორო თეატრს, სადაც თავად არიან ტექსტის, სცენოგრაფიის და მუსიკის ავტორები.

მაყურებლის სოციოლოგიური გამოკითხვების (დედაქალაქში და რეგიონებში) შედეგად გამოვლინდა, რომ მათ სურთ სცენაზე თანამედროვე (უმეტესწილად, კომედიის ჟანრის) ქართული პიესის ხილვა. ქართული თეატრების უმრავლესობა არ სწავლობს ბაზარს, მაყურებელს, არ ატარებს მარკეტინგულ კვლევებს. რეპერტუარის აგება, ძირითადად, სამხატვრო ხელმძღვანელის მსოფლმხედველობაზეა დამოკიდებული. ხშირ შემთხვევაში, პიესის არჩევას, თეატრები არ ითვალისწინებენ დასის შესაძლებლობებს და რესურსს. თეატრები არ ფიქრობენ სხვადასხვა მაყურებლის მოთხოვნილებაზე და მათი სურვილების და ზოგადი ინტერესების გათვალისწინებაზე.

ახალ პიესებს და მათ ავტორებს გასაქანი მეტწილად დედაქალაქის სცენებზე აქვთ. ამ თვალსაზრისით განსაკუთრებით სამეფო უბნის თეატრი გამოირჩევა. რეგიონებში თეატრები უფრო ხიან ახალ, თბილისის სცენებზე ჯერ არ აპრობირებულ პიესებს. თუმცა არის რამდენიმე გამონაკლისი: მაგალითად, რეგიონის თეატრებიდან, ყველაზე მეტად, ახალ ქართულ პიესას თუ სათეატრო ტექსტს ფოთის თეატრის რეპერტუარში ვხვდებით. თანამედროვე ქართველი დრამატურგების პიესებს დგამს ოზურგეთის, ჭიათურისა და ქუთაისის თეატრები. ამ სპექტაკლების მხოლოდ 40% არის წარმატებული, რომელთაც მაყურებელსაც, დროსაც და კრიტიკასაც გაუძლევს.

თანამედროვე ქართული დრამატურგები

საქართველოს მოსახლეობა დღეისათვის დაახლოებით 3,5 მლნ შეადგენს. ამ პატარა ქვეყანაში 50–მდე სახელმწიფო და კერძო თეატრი ფუნქციონირებს, რომელთაც ამდენივე პროფესიით რეჟისორი ხელმძღვანელობს. მოქმედი, აქტიური დრამატურგების რიცხვი კი სულ რაღაც ათ ერთეულს აღემატება.

თანამედროვე ქართულ დრამატურგიას ავტორთა სამი თაობა წარმოადგენს:

უფროსი თაობის დრამატურგებში მოიაზრება თამაზ ჭილაძე (რომლის პიესებს თითქმის ვეღარ შეხვდებით თანამედროვე ქართული თეატრის რეპერტუარში), გურამ ბათიაშვილი (რომელიც ისტორიული ჟანრის პიესებით არის ცნობილი და იდგმება იმ ინტენსივობით, რა ინტენსივობითაც ისტორიული ჟანრი სჭირდება ქართულ სათეატრო რეჟისურას), რეზო კლდიაშვილი (მისი „იმერული რეკვიემი“ რამდენიმე წელია წარმატებით მიდის ახმეტელის თეატრში, რეჟისორი ირაკლი გოგია), ირაკლი სამსონაძე (დრამატურგი, რომლის პიესებიც ყოველთვის დიდ ინტერესს იწვევს რეჟისორებში და იდგმება თითქმის ყველა თეატრში უკვე რამდენიმე ათეული წელია) და თამარ ბართაია (დრამატურგი, რომლის პიესები ითარგმნა რამდენიმე ენაზე და დაიდგა რამდენიმე ქვეყანაში, ისე როგორც საქართველოს თითქმის ყველა თეატრში).

საშუალო თაობის დრამატურგებს წარმოადგენენ ლაშა ბუღაძე, ბასა ჯანკაშვილი, დავით გაბუნია, ოთარ ქათამაძე. ამ თაობის ლიდერი ლაშა ბუღაძეა, რომელიც ყველაზე აქტიურად წერს ტექსტებს თეატრისთვის. ის დღეს ყველაზე პოპულარული დრამატურგია, რომელსაც იცნობენ არა მხოლოდ თავისი პიესებით, არამედ მოთხრობებით, რომანებით და სატელევიზო გამოსვლებით, როგორც საქართველოში, ისე მის ფარგლებს გარეთ. მისი პიესები დადგმულია ლონდონში, პარიზში, მოსკოვში, კიევში...

ლაშა ბუღაძის პიესები გამოირჩევა კომიზმით, სატირითა და ირონიით, სოციალურად მძაფრი პრობლემებით, სარკასტულობით. ამ ავტორმა არაერთხელ მიმართა რეცეფციის ხერხს, ამის მაგალითია „ნუგზარი და მეფისტოფელი“, „სულიერი არსებები“, „ლისისტრატე“. დაჯილდოვებულია მრავალი ეროვნული და საერთაშორისო პრემიით. არის BBC-ის რადიოპიესების კონკურსის გრან-პრის მფლობელი პიესისთვის „ნავიგატორი“. ლაშა ბუღაძე ინტენსიურად თანამშრომლობს თეატრებთან, რეჟისორებთან, რაც მის სათეატრო ტექსტებს უფრო ცოცხალს და ქმედითს ხდის.

ბასა ჯანკაშვილის დრამატურგია უფრო პოლიტიკური ალუგორიებითა და აბსურდული აქცენტებით გამოირჩევა. მის პიესებს დგამენ როგორც დედაქალაქის, ისე რეგიონის თეატრებში.

საინტერესოდ ვითარდება დავით გაბუნიაშვილის შემოქმედება. ის სამეფო უბნის თეატრმა 25 წუთიანი სპექტაკლების ფესტივალზე – „არდიფესტი“ აღმოაჩინა და ავტორი დღემდე ინტენსიურად თანამშრომლობს სამეფო უბნის თეატრთან, როგორც თეატრის ლიტერატურული პროდუსერი. მისი პიესები „სხვისი შვილები“, „საპნის ოპუსი“, „ბეჩავი“, „ჰოლანდ ჰოლანდი“ წარმატებით დაიდგა ქართული თეატრის არაერთ სცენაზე. დავით გაბუნიაშვილი ინტენსიურად ეწევა მთარგმნელობით საქმიანობას. მან, როგორც დრამატურგმა, რეჟისორ დათა თავაძესთან ერთად იმუშავა სპექტაკლის – „პრომეთე–დამოუკიდებლობის 25 წელი“ ტექსტზე. დათო გაბუნიაშვილი პიესები დაბეჭდილია დრამატურგის კრებულებში და თანამედროვე ქართული დრამატურგიის ანთოლოგიაში. თავად რეჟისორი დათა თავაძეც ავტორია რამდენიმე პიესის. მისი ტექსტი „დედა ომი“ კი 2015 წელს დაიდგა გერმანიაში, გერჰარტ ჰაუფტმანის თეატრში.

ამ თაობის დრამატურგებს შორის მოიაზრება მსახიობი და რეჟისორი ოთარ ქათამაძე. მან ბათუმის ხელოვნების სახელმწიფო ინსტიტუტში ჯერ სამსახიობო ფაკულტეტი დაამთავრა, ხოლო შემდეგ სწავლა მაგისტრატურაში გააგრძელა რეჟისურის მიმართულებით, რომლის დასრულების შემდეგ სწავლა განაგრძო თბილისში, თეატრისა და კინოს სახელმწიფო უნივერსიტეტის დოქტორანტურაში (დრამის რეჟისურის სპეციალობაზე). დებიუტანტმა დრამატურგმა ორ სხვადასხვა კონკურსში პიესით „აივანი“ (რომელიც ჩეხოვის „ალუბლის ბაღის“ ერთგვარი რეცეფციაა) გაიმარჯვა. ის აქტიურად მონაწილეობს უკრაინაში გამართულ დრამატურგთა ფესტივალებში. მისი პიესა „აივანი“ დადგმულია რუსთაველის, ახმეტელის, ახალციხის, ჭიათურის თეატრების სცენებზე. რამდენიმე პიესის დადგმა თავად განახორციელა. არის მონაწილეობის საერთაშორისო ფესტივალის დამფუძნებელი. პიესის „დაარქვი რაც გინდა“ თეატრალიზებული კითხვა მოეწყო Deutsche theatre-ში (გერმანია) და თეატრში „My Bush“ (უკრაინა). აღნიშნული პიესა დაიბეჭდა „თანამედროვე ევროპული დრამატურგიის“ კრებულში. ოთარ ქათამაძე ინტენსიურად თანამშრომლობს რეჟისორ ჰაატა ციკოლიასთან. მათ რამდენიმე კლასიკური ტექსტის ერთობლივი ადაპტაცია განახორციელეს „სიყვარულით გაკეთილშობილებული არლეკინი“ (ბათუმის თეატრი), „აიქ“ (თბილისის მუსიკისა და დრამის თეატრი) და „კალიგულა“ (ფოთის თეატრი). ამ უკანკნელმა სათეატრო პრემია „დურუჯიცი“ დაიმსახურა საუკეთესო ახალი ქართული პიესის ნომინაციაში.

საშუალო თაობის დრამატურგებს მიეკუთვნებიან ასევე ზურაბ ჰაპიაშვილი, თამარი ფხაკაძე, ნინო სადღობელაშვილი, დათო ტურაშვილი და სხვები. ისინი ინტენსიურად არ მუშაობენ დრამატურგიაში და შესაბამისად იშვიათად იდგმება ქართული თეატრების სცენებზე.

ახალგაზრდა თაობას წარმოადგენს დრამატურგები, რომლებმაც ახლახანს გადადგეს პირველი ნაბიჯები ამ სფეროში და გარკვეულ წარმატებებსაც მიაღწიეს. მათ შორის, გამოირჩევა სრულიად ახალგაზრდა რეჟისორი დავით ხორბალაძე. მისი პირველი პიესა „წუხილი“ (თეატრისა და კინოს უნივერსიტეტი, რეჟისორი დავით ხორბალაძე)

მაღევე მოექცა პროფესიონალების ყურადღების ცენტრში, ისე როგორც მისი „მკვდარი ქალაქები“ (ფოთის თეატრი, რეჟისორი მიხეილ ჩარკვიანი). საკმაოდ წარმატებულია ახალგაზრდა დრამატურგი, „თემურ ჩხეიძის სახელოსნოს“ კურსდამთავრებული ალექსი ჩიღვინაძე, რომლის პიესებს „ოლიმპიური თამაშები“ (სამეფო უბნის თეატრი, რეჟისორი ნინო ჩაკვეტაძე) და „მარინა რეკია“ (სამეფო უბნის თეატრი, რეჟისორი გურამ ღონღაძე) არაერთი წარმატება ხვდა წილად. იგივე სახელოსნო დაამთავრა დათა ფირცხალავამ, რომლის რამდენიმე პიესა წარმატებით განხორციელდა სხვადასხვა თეატრის სცენაზე. ამ თაობაში მოიაზრებიან პერსპექტიული ავტორები ლილე შენგელია, ნანუკა სეფაშვილი და სხვები.

თანამედროვე ქართული დრამატურგიის თემები და ძირითადი საკითხები

ახალი ეპოქის ქართველი დრამატურგები წერენ დაკარგულ სიყვარულზე, გაუცხოებულ ურთიერთობებზე, გადაგვარებულ ცოლ-ქმრობაზე, ვირტუალურ სამყაროზე, რომელიც კონკურენციას უწევს რეალურს და ახალ დროზე, რომელშიც მოექცა თანამედროვე ქართველი და ვერაფრით აუღო ალღო ახალ დროებას. თანამედროვე ქართული დრამატურგიის მთავარი თემაა ძალადობა ოჯახში, ქალთა უფლებები. გაეროს ინიციატივით ამ პრობლემაზე არაერთი საინტერესო პიესა დაიწერა, მათ შორის, დავით გაბუნias „რამდენიმე დამამძიმებელი გარემოება“, ერეკლე დეისაძის „FaceFuck“ (რომლის დადგმა ვერც ერთმა რეჟისორმა ჯერ ვერ გაბედა, ვინაიდან პიესის მოქმედი გმირები სექსუალურ უმცირესობას წარმოადგენენ, პიესაც მათ პრობლემებს ეხმიანება) და ლაშა ბულაძის „ლისისტრატე“, რომელიც რუსთაველის თეატრის დიდ სცენაზე დავით საყვარელიძემ განახორციელა და პიესა და სპექტაკლიც რამდენიმე თეატრალური პრემიით და ჯილდოთი აღინიშნა.

თანამედროვე ქართველი დრამატურგებისთვის აქტუალური თემა მაინც თანამედროვე ადამიანია, მისი ადგილი და როლი თანამედროვე სამყაროში, მისი აწმყო და მომავალი. მისი სულიერი მდგომარეობა და პრობლემები. (ლაშა ბულაძის „ნავიგატორი“, პაატა ციკოლიას „მე მქვია ლალი“, დავით გაბუნias „ბეჩავი“) და სხვა.

ერთ-ერთი აქტუალური თემაა რუსული აგრესია. ამ პრობლემას თითქმის ყველა მოქმედი დრამატურგი შეეხო. განსაკუთრებით აღსანიშნავია ირაკლი სამსონაძის „ბანანისა და კომშის პუდინგი კონიაკითა და რომით“, ბასა ჯანიკაშვილის „ომობანა“, თამარ ბართაიას „სარდაფი გორში“, ლაშა ბულაძის „პრეზიდენტი სტუმრად მოვიდა“, ნესტან-ნენე კვინიკაძის „ფრანგულის გაკვეთილი“. პიესები გვიამბობენ ომზე, ადამიანებში გამოწვეულ განცდებზე და იმ უარყოფით შედეგებზე, რაც ომს მოაქვს.

თანამედროვე ეროვნული დრამატურგიის გადარჩენის პროცესში უმნიშვნელოვანესია ქართველი რეჟისორების როლი. ქართველ დრამატურგებს მათი პიესების დადგმით უჩნდებათ მეტი მოტივაცია წერონ ტექსტები თეატრებისთვის, უფრო უახლოვდნენ და ეცნობიან თეატრის სფეროში.

მაყურებელს ყოველთვის იზიდავს საინტერესო ამბავი მის დღევანდელიობაზე, წარსულზე, თავგადასავლებზე, გმრობაზე. რეჟისორისა და დრამატურგის შემოქმედებითი ურთიერთობა და მჭიდრო კავშირი (თუნდაც ექსპერიმენტების დონეზე) უაღრესად მნიშვნელოვანია ორივე მხარისთვის. ასეთი ურთიერთობა კი ქართულ თეატრში მხოლოდ რამდენიმე მაგალითის ხარჯზე არსებობს. თანამედროვე ქართველი დრამატურგებიდან ყველაზე პოპულარული და პროდუქტიული აღმოჩნდა ლაშა ბუღაძე. შესაბამისად ყველაზე წარმატებულ დრამატურგადაც ის ითვლება, რადგან თანამედროვე საქართველოში არ დარჩა თეატრი, მათ შორის აკადემიური, ტრადიციული თუ ალტერნატიული, კერძო, ექსპერიმენტული თეატრები, რომლებმაც არ დადგეს მისი პიესები. ინტერესს ბუღაძის დრამატურგიისადმი იჩენენ არა მხოლოდ სხვადასხვა თაობის რეჟისორები, არამედ მაყურებელიც. ასეთი ინტერესი პირველ რიგში განპირობებულია ლაშა ბუღაძის თეატრალური ტექსტების თემების აქტუალობით, პერსონაჟთა მეტყველების მანერით და პიესების სოციალური პათოსით, ნათლად და სადად აწყობილი სიუჟეტური კონსტრუქციით. ბუღაძემ ყველაზე უკეთ იპოვა „ოქროს შუალედი“ ღირებულისა და იაფფასიანს შორის. თუ დავაკვირდებით, მისი პიესების უმრავლესობა ერთგვარ რიმიკებს (რეცეფციებს) წარმოადგენს, რაც სრულიად არ აკნინებს მისი სათეატრო ტექსტების ხარისხს, არამედ პირიქით, თანამედროვე მსოფლიო თეატრალური პროცესების კონტექსტში ორგანულად ეწერება. ლაშა ბუღაძე ახერხებს კლასიკური დრამატურგიის სიუჟეტების მოტივებზე ახალი, ქართული, ორიგინალური თეატრალური ტექსტების შექმნას, მისი ენა მაქსიმალურად დაახლოებულია სალაპარაკო ენასთან. და თუკი თეატრი ყველაზე თანამედროვე ხელოვნებაა, სცენიდან თანამედროვე ტექსტი უნდა ისმოდეს და არა ახალგაზრდა თაობისთვის თითქმის გაუგებარი და უფროსებისთვის დავიწყებული სიტყვები, როგორც ხშირ შემთხვევაში. ლაშა ბუღაძის ისტორიული პერსონაჟებიც კი თანამედროვე ენით საუბრობენ.

ჩვენი დროის ქართულ თეატრში ხშირად შეხვდებით თანამედროვე ავტორების ისეთ პიესებს, რომელშიც მოქმედება დღევანდელიობაში მიმდინარეობს, მაგრამ პერსონაჟთა სალაპარაკო ენა იმდენად მოძველებულია და მკვდარი, რომ მაყურებელი მის მიმართ ინტერესს კარგავს. ამას ემატება პერსონაჟთა ხელოვნური ფილოსოფოსობა დიალოგებში, რაც კიდევ უფრო წყვეტს უშუალო კავშირს მაყურებელთან.

თანამედროვე ქართველი დრამატურგების სამიზნე აუდიტორიები

თანამედროვე ქართველი დრამატურგების უმრავლესობა პიესებს წერს კონკრეტული რეჟისორებისთვის, კონკრეტულ თეატრებში დასადგმელად. ხშირ შემთხვევაში დრამატურგმა იციან რომელი მსახიობები ითამაშებენ მის პიესაში. თუმცა არის შემთხვევები, როდესაც დრამატურგი აბსტრაქტულად წერს პიესას თავისთვის და მას არც სამიზნე აუდიტორია ჰყავს შერჩეული. თანამედროვე

ქართველი დრამატურგების ძირითადი სამიზნე აუდიტორია თეატრის მაყურებელია, ვიდრე მკითხველი; უფრო კონკრეტულად კი, სამიზნე აუდიტორიაა:

- ხელისუფლება (პოლიტიკურად აქტუალური თემების შემთხვევაში)
- ახალგაზრდა თაობის მაყურებელი (კომედიური ჟანრის და ახალგაზრდებისთვის აქტუალური თემების შემთხვევაში)
- ინტელექტუალური საზოგადოება (ზოგადსაკაცობრიო პრობლემების შემთხვევაში)
- რეჟისორები (დრამატურგები მათ მოთხოვნებს და შენიშვნებს ითვალისწინებენ)

ფაქტობრივად, არ არის გათვალისწინებული უმცირესობების (ეთნიკური, რელიგიური, სექსუალური) ჯგუფები, მათთვის საინტერესო და აქტუალურ თემებზე იწერება მცირე რაოდენობის და არ იდგმება ფაქტობრივად არცერთი წარმოდგენა.